

Magkakatulad na Babala - Bilang Lima

Ang Pagbubunyag sa Leon ng Lipi ni Juda: Pag-unawa sa mga pangwakas na tagpo ng Dakilang Tunggalian

Jeff Pippenger
2023-08-08

Sa siping patuloy nating tinatalakay, na tumutukoy kay Cristo bilang ang anghel sa Apocalipsis 10 na bumababa, si Cristo, bilang ang makapangyarihang anghel, ay naglalarawan ng "bahaging Kanyang ginagampanan sa pangwakas na mga tagpo ng dakilang tunggalian kay Satanas." Ang "posisyong" tinayuan ni Cristo nang ilagay Niya ang Kanyang kanang paa sa dagat at ang Kanyang kaliwang paa sa tuyong lupa ay "nagpapahiwatig ng Kanyang kataas-taasang kapangyarihan at kapamahalaan sa buong daigdig." Nang sumigaw si Cristo "na may malakas na tinig," Siya ay "sumigaw" "na gaya ng pag-ungal ng leon."

Ihahayag ni Cristo ang Kanyang pagka-makapangyarihan sa lahat sa "mga pangwakas na tagpo ng dakilang tunggalian," at kapag inihahayag Niya ang Kanyang pagka-makapangyarihan sa lahat, ginagawa Niya ito bilang ang Leon ng lipi ni Juda.

Ang Tagapagligtas ay inihayag kay Juan sa pamamagitan ng mga sagisag na 'ang Leon ng lipi ni Juda' at 'isang Kordero na waring pinaslang.' Apocalipsis 5:5, 6. Ang mga sagisag na ito ay kumakatawan sa pagsasanib ng kapangyarihang makapangyarihan sa lahat at ng pag-ibig na naghahandog ng sarili. Ang Leon ng Juda, na lubhang kakilakilabot sa mga nagtatakwil ng Kanyang biyaya, ay magiging Kordero ng Diyos sa mga masunurin at tapat. Acts of the Apostles, 589.

Ang pagpapakita ni Cristo bilang ang Leon ng lipi ni Juda ay nagbibigay-diin sa Kaniyang gawaing kapwa pagtatatak at pag-aalis ng selyo sa propesiyang biblikal, ayon sa Kaniyang banal na takdang panahon. Bago magsara ang panahon ng probasyon ng sangkatauhan, kapag "malapit na ang panahon" magkakaroon ng pag-aalis ng selyo sa isang natatanging katotohanang biblikal na tumutukoy sa "mga bagay na dapat mangyari sa di-magtatagal."

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa madaling panahon; at sa pamamagitan ng kaniyang anghel ay sinugo at ipinahiwatig niya ito sa kaniyang alipin na si Juan; na siyang nagpatotoo sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at iniingatan ang mga bagay na nasusulat dito: sapagkat malapit na ang panahon. Pahayag 1:1-3.

Kapag ang "panahon" na "malapit na" ay tunay na sumapit sa kasaysayan, may pagpapalang ipinahahayag sa mga bumabasa, nakikinig, at nag-iingat ng "mga bagay na nasusulat doon." Ang natatanging mensaheng ito ay isang mensaheng nakasalalay sa panahon na makikilala lamang kapag "malapit na ang panahon." Kung magkagayon—sa panahong iyon, at hindi bago iyon—magkakaroon ng kakayahan ang mga tao na bumasa, makinig, at "ingatan ang mga bagay na

nasusulat” sa aklat ng Pahayag. Kapag “malapit na ang panahon,” ang pagpapalang ipinahahayag sa mga “bumabasa,” “nakikinig,” at “nag-iingat ng mga bagay na nasusulat doon” ay kaparis ng pagbubukas ng aklat ni Daniel sa “panahon ng wakas.”

Ngunit ikaw, O Daniel, itago mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan: marami ang tatakbo paroo’t parito, at madadagdagan ang kaalaman. Daniel 12:4.

Ang "marami" na "magpaparoo't parito" (na kumakatawan sa pag-aaral ng Salita ng Diyos) ay gumagawa niyon sa "panahon ng wakas," kapag ang "mga salita" na "itinago" sa "aklat" ni Daniel ay inalisan ng tatak. Ngunit may isa pang uri ng mga dalaga na magpaparoo't parito kaagad pagkaraan ng batas sa Linggo sa Estados Unidos.

Narito, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoong Diyos, na magpapadala ako ng kagutuman sa lupain, hindi kagutuman sa tinapay, ni uhaw sa tubig, kundi sa pakikinig sa mga salita ng Panginoon: At sila’y gagala mula sa dagat hanggang sa dagat, at mula sa hilagaan hanggang sa silangan, sila’y tatakbo na paroo’t parito upang hanapin ang salita ng Panginoon, at hindi nila ito masusumpungan. Sa araw na yaon ang mga magagandang dalaga at ang mga binata ay manglulupaypay sa uhaw. Ang mga sumusumpa sa kasalanan ng Samaria, at nagsasabi, Buhay ang iyong diyos, O Dan; at, Buhay ang paraan ng Beerseba; sila man ay mabubuwal, at hindi na muling babangon kailanman. Amos 8:11-14.

Ang kasalanan ng Samaria ay ang kasalananang kinakatawan nina Ahab at Jezebel, na si Ahab ay kumakatawan sa Estados Unidos at si Jezebel sa Simbahang Katoliko. Sina Jezebel, Ahab, at ang mga huwad na propeta sa paghaharap kay Elias sa Bundok Karmelo ay sumasagisag sa batas sa Linggo. Sa paghaharap na iyon ay may dalawang pangkat ng mga di-banal na propeta: ang mga propeta ni Baal at ang mga saserdote ng lund. Si Baal ay isa sa mga diyos na sinasamba; ang isa pa na sinasamba sa mga lund ay si Ashtaroth. Si Baal ay isang diyos na lalaki at si Ashtaroth ay isang diyosa. Kapag pinagsama, ang diyos na lalaki ay kumakatawan sa estado at ang diyosa sa simbahan.

Ang diyos na itinayo sa Dan ay itinayo ni Jeroboam, ang unang hari ng Samaria, na nagtindig ng isang gintong guya kapwa sa Bethel at sa Dan. Ang Bethel ay nangangahulugang ‘bahay ng Diyos’ at ang Dan ay nangangahulugang ‘paghatol,’ at magkasama nilang kinakatawan ang pagsasanib ng simbahan at ng estado, na nagaganap sa Estados Unidos bago ipatupad ang pagsunod sa araw ng Linggo. Ang dalawang gintong guya na iyon ay kinatawan ng gintong guya ni Aaron.

Ang guya ay isang hayop, at ang ginintuang rebulto ay isang larawan; kaya ang ginintuang guya ni Aaron at gayundin ang dalawang ginintuang guya ni Jeroboam ay kumakatawan sa pagsasanib ng simbahan at estado na nagaganap kaagad bago ang pagpapatupad ng batas ng Linggo sa Estados Unidos. Sa kaso ni Jeroboam, ang dalawang lungsod ay nagbibigay ng ikalawang saksi sa simbolismo ng pagsasanib ng simbahan at estado, na tinutukoy bilang larawan ng hayop sa aklat ng Apocalipsis.

Ang pamamaraan ng Beersheba ay kumakatawan sa tipan ni Abraham. Ang unang pagbanggit sa pangalang “Beersheba” ay nasa Genesis 21, na isang bahagi na ginamit ng apostol Pablo upang

salungatin yaong mga nagmumungkahi noong kanyang panahon na kailangang panatilihin ang mga seremonyal na kautusan at ang pagtutuli upang maligtas. Ginamit ni Pablo ang bahaging kinaroroonan ng unang pagbanggit sa Beersheba. Ginamit niya ang kasaysayang iyon upang talakayin ang dalawang magkaiba at magkasalungat na mga tipan sa iisang salaysay. Ginamit ni Pablo ang anak ng babaing alipin (Ismael) upang kumatawan sa isang tipang nakabatay sa kapangyarihan ng tao, at inihambing niya si Ismael kay Isaac na kanyang ginamit upang kumatawan sa isang tipang nakabatay sa kapangyarihan ng Diyos. Ang bahaging ito ng Biblia ang kauna-unahang pagbanggit sa Beersheba, at paglaon sa kasaysayan, ginamit ni Pablo ang kasaysayang iyon upang ilarawan ang isang kalagayan sa kanyang sariling kasaysayan na naipakita na sa kasaysayang biblikal. Naniniwala at nagturo si Pablo na ang kasaysayang biblikal ay umuulit.

Bagaman ginagamit ni Pablo ang siping ito mula sa Henesis 21 upang ilarawan ang dalawang magkasalungat na tipan, sa mismong sipi ay may dalawang tipan na ginawa ng Diyos kay Abraham, ngunit hindi yaon ang dalawang tipan na inihango ni Pablo mula sa salaysay. Sa siping iyon muling ipinangako ng Diyos na tutuparin Niya ang Kaniyang pangako na gawin si Abraham na ama ng maraming bansa sa pamamagitan ni Isaac, at ipinangako rin Niya na gagawin Niya si Ishmael na ama ng isang dakilang bansa. Isang sipi ng Kasulatan, apat na tipang tinukoy, at dito unang nabanggit sa Kasulatan ang Beersheba.

Kaya't sinabi niya kay Abraham, Palayasin mo ang aliping babaeng ito at ang kaniyang anak; sapagkat ang anak ng aliping babaeng ito ay hindi magmamana kasama ng anak kong si Isaac. At ang bagay na ito ay lubhang nakapanglulumo sa paningin ni Abraham dahil sa kaniyang anak. At sinabi ng Diyos kay Abraham, Huwag mong ikalumbay sa iyong paningin ang tungkol sa bata at tungkol sa iyong aliping babae; sa lahat ng sinabi sa iyo ni Sara ay pakinggan mo ang kaniyang tinig; sapagkat kay Isaac tatawagin ang iyong binhi. At pati ang anak ng aliping babae ay gagawin ko ring isang bansa, sapagkat siya'y iyong binhi. At si Abraham ay bumangon nang maaga ng kinaumagahan, at kinuha ang tinapay at isang sisidlang balat ng tubig, at ibinigay kay Hagar, inilagay sa kaniyang balikat, pati ang bata, at pinayaon siya; at siya'y yumaon at gumala sa ilang ng Beersheba. Genesis 21:10-14.

Ang Beersheba ay sumasagisag sa tipan ni Abraham. Sa mismong kabanatang iyon, nakipagtipan din si Abraham kay Abimelech.

At nangyari sa panahong yaon, na si Abimelech at si Phichol, ang punong kapitan ng kanyang hukbo, ay nagsalita kay Abraham, na sinasabi, Ang Diyos ay sumasaiyo sa lahat ng iyong ginagawa: Ngayon nga, sumumpa ka sa akin rito sa Diyos na hindi ka makikitungo sa akin nang may pandaraya, ni sa aking anak, ni sa anak ng aking anak; kundi ayon sa kagandahang-loob na ginawa ko sa iyo, ay gayon ang gagawin mo sa akin, at sa lupaing iyong tinirhan bilang nakikipamayan. At sinabi ni Abraham, Ako'y susumpa.

At sinumbatan ni Abraham si Abimelech tungkol sa isang balon ng tubig na sinamsam na may dahas ng mga lingkod ni Abimelech. At sinabi ni Abimelech, Hindi ko nalalaman kung sino ang gumawa ng bagay na ito; ni hindi mo sinabi sa akin, ni hindi ko man ito narinig, kundi ngayon lamang.

At kinuha ni Abraham ang mga tupa at mga baka, at ibinigay ang mga iyon kay Abimelech; at kapuwa sila'y nakipagtipan. At ibinukod ni Abraham ang pitong korderong babae mula sa kawan. At sinabi ni Abimelech kay Abraham, Ano ang kahulugan ng pitong korderong babae na ibinukod mo?

At sinabi niya, Ang pitong korderang babaeng ito ay tatanggapin mo mula sa aking kamay, upang ang mga ito'y maging patotoo sa akin na ako ang naghukay ng balong ito. Kaya't tinawag niya ang dakong yaon na Beersheba; sapagkat doo'y kapuwa sila nanumpa. Sa gayo'y nakipagtipan sila sa Beersheba; pagkatapos ay bumangon si Abimelech at si Phichol, ang punong kapitan ng kaniyang hukbo, at nagsibalik sila sa lupain ng mga Filisteo. At nagtanim si Abraham ng isang kakahuyan sa Beersheba, at doon ay nanawagan sa pangalan ng Panginoon, ang Diyos na walang hanggan.

At si Abraham ay nakipamayan sa lupain ng mga Filisteo nang maraming araw. Henesis 21:22-34.

Ang Beerseba ay sagisag ng tipan ng Diyos kay Abraham. May ilang kasaysayan ng tipan na nakatala sa Bibliya na nag-uugnay sa Beerseba sa tipan ni Abraham. Ang "Beer" ay nangangahulugang balon at ang "sheba" ay nangangahulugang "pito." Ang "sheba" ay siya ring salitang Hebreo na isinasalin bilang "pitong ulit," na naunawaan ni William Miller nang wasto na kumakatawan sa hula ng dalawang libo at limang daan at dalawampung taon sa Levitico dalawampu't anim. Ito ang pinakaunang "hula hinggil sa panahon" na kanyang natuklasan, at ito rin ang unang saligang katotohanang isinantabi noong 1863. Sa sipi kung saan ang salitang "sheba" ay isinalin bilang "pitong ulit" sa apat na magkaibang talata, ang parusa ng Diyos na kinakatawan ng "pitong ulit" ay tinatawag na "ang alitan ng aking tipan."

Kung magkagayo'y ako man ay lalakad na saliwa sa inyo, at parurusahan ko kayo ng pitong ibayo dahil sa inyong mga kasalanan. At magdadala ako ng tabak sa inyo, na maghihiganti sa alitan ng aking tipan; at pagka kayo'y nagpipisan sa loob ng inyong mga bayan, magpapasapit ako ng salot sa gitna ninyo; at kayo'y ibibigay sa kamay ng kaaway. Levitico 26:24, 25.

Ang salitang isinalin bilang "pitong ulit" at kumakatawan sa "alitan" ng tipan ng Diyos sa Levitico 26—ang "sheba" na nasa pangalang Beersheba—ay isinalin din nang dalawang beses sa aklat ni Daniel: minsan bilang "ang panunumpa" na nakasulat sa kautusan ni Moises at minsan bilang "ang sumpa." Kapuwa ang "panunumpa" at ang "sumpa" ay isinalin mula sa salitang "sheba," sapagkat hindi lamang ito nangangahulugang "pito" kundi kinapapalooban din ng diwa ng isang tipan o "panunumpa" na, kapag nilabag, ay nagbubunga ng isang "sumpa."

Oo, ang buong Israel ay lumabag sa iyong kautusan, maging sa pagtalikod, upang huwag nilang sundin ang iyong tinig; kaya't ang sumpa at ang panunumpang nasusulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos ay ibinuhos sa amin, sapagka't kami ay nagkasala laban sa kaniya. Daniel 9:11.

Ang salitang "sheba" o "pito", na kumakatawan sa pitong korderong inihandog sa isang balon sa Beersheba, ay sumasagisag sa tipan. At ang tipan ng Diyos, o ang Kanyang panunumpa, ay nagsasaad na ang masunurin ay nabubuhay at ang masuwayin ay namamatay.

Ang Beersheba ay sumasagisag sa tipan na kinakatawan ng pananampalataya ni Abraham. Kaya, kapag ang mga “magagandang dalaga” ng Amos walo, na sila rin ang mga “mangmang na dalaga” ng Mateo dalawampu’t lima, na sila rin ang mga “masasama” ng Daniel labindalawa, ay nanunumpa “sa kasalanan ng Samaria,” sila ay nanunumpa ng katapatan sa tatak ni Jezebel (ang kapapahan), na nakiapid kay Ahab (ang Mga Bansang Nagkakaisa) at na siyang naghahari sa larawan ng hayop (ang Estados Unidos).

Kapag yaon ding mga "magagandang dalaga" ay nagsasabi, "Buhay ang iyong diyos, O Dan," sila'y yumuyukod sa larawang ginto ng isang guya na tinukoy ng dalawang saksi (Aaron at Jeroboam). Ang ginintuang guya ay kumakatawan sa larawan ng hayop, na siyang pagsasanib ng simbahan at ng estado.

Kapag yaon ding mga dalaga ay nagsasabing “buhay ang kaparaanan ng Beersheba,” ang salitang “kaparaanan” ay nangangahulugang “daan.” Ito rin mismong salita ang ginagamit upang tukuyin ang “mga daan” ng “mga dating landas” sa Jeremias 6:16. Sinasabi ng mga dalagang iyon na kahit sila’y yumukod sa larawan ng hayop at tinanggap ang tanda ng kaniyang kapangyarihan, sila’y mga anak pa rin ni Abraham. Balisang paroo’t parito sila sa Salita ng Diyos, hinahanap ang mensaheng kinakatawan ng “silangan” at ng “hilaga” at mula sa “dagat hanggang dagat,” at patuloy na iginigiit na sila’y mga Seventh-day Adventist, subalit huli na.

Ngunit ang mga balita mula sa silangan at mula sa hilaga ay magpapabagabag sa kaniya; kaya siya’y lalabas na may matinding poot upang lipulin at lubusang puksain ang marami. At kaniyang itatayo ang mga tolda ng kaniyang palasyo sa pagitan ng mga dagat, sa maluwalhating banal na bundok; gayon ma’y darating siya sa kaniyang wakas, at walang tutulong sa kaniya. Daniel 11:44, 45.

Ang mga birheng iyon ay naghahanap ng mensahe ng dalawang naunang talata. Ang panghuling babalang mensahe na naalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989, nang, gaya ng inilalarawan sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu, ang mga “bansa” na kumakatawan sa dating Unyong Sobyet ay tinangay ng kapapahan at ng Estados Unidos, ay tumutukoy sa panghuling pag-angat at pagbagsak ng kapapahan. Sa dalawang talatang ito, isang mensaheng kinakatawan ng silangan at hilaga ang nagpapagalit sa hari ng hilaga (ang Papa) at nagsisimula ang panghuling pag-uusig, at nagwawakas ito sa talatang apatnapu’t lima nang itanim ng kapapahan ang mga “tabernakulo” na nagmumula sa salitang Hebreo na ang kahulugan ay “tolda” (ang tolda ay isang sagisag ng iglesya), subalit ito ay “ang tabernakulo” ng kanyang “palasyo,” na kumakatawan sa isang estado. Kung saan niya inilalagay ang toldang kumakatawan sa pagsasanib ng iglesia at estado, o gaya ng tawag dito ni Juan sa Apocalipsis, ang larawan ng hayop, ay “sa pagitan ng mga dagat,” sa pangmaramihan. Ang mga magagandang birhen ay naghahanap ng panghuling babalang mensaheng kinakatawan sa mga talatang apatnapu’t apat at apatnapu’t lima ng Daniel labing-isa, at sa mismong kasunod na talata ay tumatayo si Miguel at nagwawakas ang probasyon. At sa panahong iyon, sinasabi ng Amos 8:14 na ang mga magagandang birhen “ay mabubuwal, at hindi na muling babangon.”

Kapag ang mga maririkit na dalaga ay nag-aangking sila'y mga Adventista ng Ikapitong Araw sa mismong oras na sila'y yumuyukod sa larawan ng hayop, inilalarawan sila ni Juan bilang mga Hudyo na nagsasabing sila'y mga Hudyo, subalit hindi sila. Inaangkin nila na sila'y mga anak ni Abraham, ngunit tunay na nagsisinungaling sila.

Narito, yaong mula sa sinagoga ni Satanas, na nagsasabing sila'y mga Hudyo, at hindi naman, kundi nagsisinungaling; narito, gagawin kong pumarito sila at sumamba sa harap ng iyong mga paa, at maalaman nila na inibig kita. Apocalipsis 3:9.

Tinanggap nila ang tatak ng kapapahan, at sa gayo'y tinanggap din nila ang likas nito. Nag-aangkin silang sila'y mga Hudyo, o nag-aangkin silang sila'y mga Adventistang nag-iingat ng Sabat, ngunit taglay nila ang likas ng Papa, na, bukod sa iba pa, ay nauupo "sa templo ng Diyos." Nag-aangkin silang sila'y mga Adventista, o nag-aangkin silang nasa templo ng mga Adventista, ngunit hindi sila mas Adventista kaysa sa pagiging Kristiyano ng Papa.

Ang mga tumatakbo "paroo't parito" na naghahanap ng "salita ng Panginoon" ay hindi ang "mga pantas" na tinukoy sa aklat ni Daniel—bagkus sila'y tinukoy bilang "mga dalaga." Maliwanag na ang mga naglalagalag, nagugutom, at namamatay sa uhaw sa mga talata ay hindi "nakauunawa" sa "mga salita ng Panginoon," sapagkat ang mismong bagay na iyon ang kanilang hinahanap sa mga talata. Ang Salita ng Panginoon na inihahayag bago magsara ang probasyon ay ang Pahayag ni Jesucristo, at ang mga mangmang, masasama, o "fair virgins" ay yaong mga hindi nakaunawa sa pag-ibayo ng kaalaman mula sa aklat ni Daniel. Wala silang kinakailangang langis upang makasunod hanggang sa kasalan, gaya ng itinuturo ni Mateo.

Ang "taggutom" na iyon ay ang pagsasara ng panahon ng biyaya. Ang mga "dalaga" ni Amos na naghahanap ng tinapay (ang Salita ng Diyos) at tubig (ang Espiritu Santo) sa mga talata ay ang mga "masama" ni Daniel na hindi "nakauunawa." Sila ang mga mangmang na dalaga ni Mateo na naghahanap ng Espiritu Santo, na, sa pamamagitan ng tatlong saksi, ay tumutukoy sa yaong mga napagtantong lumipas na ang kanilang pagkakataon na maghanda para sa kasalan at wala silang damit pangkasal upang makaparoon sa kasalan, sapagkat tumanggi silang "makinig" sa tanging mensaheng ngayo'y ibinubunyag mula sa pagkakatatatak. Mula sa oras na ang tanging mensahe ay ibinubunyag mula sa pagkakatatatak hanggang sa pagsasara ng panahon ng biyaya ay siyang panahon ng huling panawagan para sa kaligtasan. Ang dumating sa panahong iyon na hindi nakahanda ay walang iba kundi ang paghahanda na marinig ang mga salitang, "Huli na!"

May isang sanlibutang nakalugmok sa kasamaan, sa panlilinlang at maling akala, sa mismong lilim ng kamatayan—natutulog, natutulog. Sino ang nagdaramdam ng paghihirap ng kaluluwa upang sila'y pukawin? Anong tinig ang makaaabot sa kanila? Ang aking isipan ay dinala sa hinaharap, kung kailan ibibigay ang hudyat. "Narito, ang kasintahang lalaki ay dumarating; magsilabas kayo upang salubungin siya." Ngunit ang ilan ay magpapaliban sa pagkuha ng langis upang punuan muli ang kanilang mga ilawan, at huli na nilang matutuklasan na ang pagkatao, na kinakatawan ng langis, ay hindi naisasalin. Review and Herald, Pebrero 11, 1896.

Ang linyang propetiko na kinakatawan ng talinghaga ng sampung dalaga ay gumagamit ng langis bilang sagisag ng pagkatao, ngunit ang "gintong langis" at "banal na langis" ay kumakatawan din

sa mga mensahe ng "Espiritu ng Diyos."

Ang mga pinahiran na nakatayo sa piling ng Panginoon ng buong lupa ay taglay ang posisyong minsang ibinigay kay Satanas bilang kerubing tumatakip. Sa pamamagitan ng mga banal na nilalang na nakapalibot sa Kanyang trono, pinananatili ng Panginoon ang walang patid na pakikipag-ugnayan sa mga nananahan sa lupa. Ang gintong langis ay kumakatawan sa biyayang sa pamamagitan nito ay pinananatili ng Diyos na may walang patid na tustos ang mga ilawan ng mga mananampalataya, upang hindi magkurap at mapawi. Kung hindi ibinubuhos mula sa langit ang banal na langis na ito sa pamamagitan ng mga mensahe ng Espiritu ng Diyos, ang mga kapangyarihan ng kasamaan ay magtatamo ng ganap na pamamahala sa mga tao.

Nalalapastangan ang Diyos kapag hindi natin tinatanggap ang mga mensaheng ipinadadala niya sa atin. Sa gayo'y tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maipaabot sa mga nasa kadiliman. Kapag dumating ang tawag, "Narito, dumarating ang kasintahang-lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya," ang mga hindi tumanggap ng banal na langis, na hindi pinagyaman ang biyaya ni Cristo sa kanilang mga puso, ay matutuklasan, gaya ng mga dalagang mangmang, na hindi sila handang salubungin ang kanilang Panginoon. Wala sa kanila mismo ang kapangyarihang magtamo ng langis, at nauuwi sa pagkawasak ang kanilang mga buhay. Ngunit kung hihilingin ang Banal na Espiritu ng Diyos, kung magsumamo tayo, gaya ni Moises, "Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian," ang pag-ibig ng Diyos ay ibubuhos sa ating mga puso. Sa pamamagitan ng mga ginintuang tubo, ang ginintuang langis ay ipapadaloy sa atin. "Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu," sabi ng Panginoon ng mga Hukbo. Sa pagtanggap ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, ang mga anak ng Diyos ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan. Review and Herald, Hulyo 20, 1897.

Ang binabanggit ni Amos na mga tumatakbong "paroo't parito" ay nadaragdag sa patotoong nagpapakilala sa uring mga Adventista ng Ikapitong Araw na tumatanggi sa kanilang pananagutang "unawain" ang natatanging mensahe mula sa aklat ng Apocalipsis na inaalisan ng selyo kapag "malapit na ang panahon."

Tayo ngayon ay nabubuhay sa isang lubhang mapanganib na panahon, at wala ni isa sa atin ang dapat magluwat sa pagsisikap na maghanda para sa pagparito ni Cristo. Huwag sanang sundin ninuman ang halimbawa ng mga dalagang hangal, at isipin na ligtas maghintay hanggang dumating ang krisis bago magkamit ng paghahanda sa pagkatao upang makatindig sa panahong iyon. Huli na ang hanapin ang katuwiran ni Cristo kapag ang mga panauhin ay tinawag na papasok at siniyasat. Ngayon ang panahon upang isuot ang katuwiran ni Cristo, ang kasuotang pangkasal na magpapahintulot sa iyo na makapasok sa piging ng kasalan ng Kordero. Sa talinghaga, inilalarawan ang mga dalagang hangal na humihingi ng langis, at hindi ito natanggap sa kanilang paghingi. Ito'y sagisag ng mga hindi naghanda sa kanilang sarili sa pamamagitan ng paghubog ng pagkatao na makatatayo sa panahon ng krisis. Para bang lalapit sila sa kanilang mga kapitbahay at sasabihin, "Ibigay mo sa akin ang iyong pagkatao, kung hindi, ako'y mapapahamak." Ang mga matalino ay hindi maipagkakaloob ang kanilang langis

sa mga kumukurap na ilawan ng mga dalagang hangal. Ang pagkatao ay hindi naipapasa. Hindi ito nabibili ni naipagbibili; ito'y kinakamit. Ipinagkaloob ng Panginoon sa bawat indibidwal ang pagkakataong magkamit ng matuwid na pagkatao sa panahon ng probasyon; ngunit hindi Siya naglaan ng paraan kung saan maipapasa ng isang taong kasangkapan sa iba ang pagkataong kanyang napaunlad sa pagdaan sa mahihirap na karanasan, sa pagkatuto ng mga aral mula sa Dakilang Guro, upang maipamalas niya ang pagtitiis sa ilalim ng pagsubok, at maisagawa ang pananampalataya upang mailipat ang mga bundok ng imposibilidad. Hindi maaaring ipagkaloob ang halimuyak ng pag-ibig—ang ibigay sa iba ang kahinahunan, takt, at pagtitiyaga. Hindi maaaring ibuhos ng isang pusong pantao sa isa pa ang pag-ibig sa Diyos at sa sangkatauhan.

Ngunit dumarating ang araw, at malapit na sa atin, na ibubunyag ng natatanging tukso ang bawat aspekto ng pagkatao. Ang mga nananatiling tapat sa simulain, na isinasagawa ang pananampalataya hanggang sa wakas, ay sila ring nagpatunay na tapat sa ilalim ng pagsusulit at pagsubok sa mga nagdaang oras ng kanilang probasyon, at humubog ng pagkatao ayon sa wangis ni Cristo. Sila ang mga naglinang ng malapit na pagkakilala kay Cristo, na sa pamamagitan ng kaniyang karunungan at biyaya ay mga kabahagi ng banal na kalikasan. Ngunit walang sinumang tao ang makapagbibigay sa iba ng debosyong nagmumula sa puso at mararangal na katangian ng isipan, ni makapupuno sa kaniyang mga kakulangan sa pamamagitan ng moral na kapangyarihan. Marami ang maiaambag natin para sa isa't isa sa pamamagitan ng pagbibigay sa mga tao ng isang huwaran na tulad ni Cristo, at sa gayo'y mahikayat silang pumaroon kay Cristo upang matamo ang katuwirang kung wala ito ay hindi sila makatatayo sa paghuhukom. Dapat na may panalangin na isaalang-alang ng mga tao ang mahalagang usapin ng pagbuo ng pagkatao, at hubugin ang kanilang pagkatao ayon sa banal na huwaran. *The Youth's Instructor*, Enero 16, 1896.